



Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Autoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 992. Ecclesiæ materiales quotuplicis generis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

lis est utique dicta translatio, per quam sancti alieujus corpus aut notabiles reliquiae veluti magnus thesaurus spectantes ad unam Ecclesiam alienantur ab ea & transcribuntur alteri) necesse habent expediti juxta cap. 1. *Et rotum tit. de his, quae sunt à praelatis.* An verò præter consensum Capituli Ca-

thedralis requiratur consensus Abbatis & conventus aut aliorum Clericorum, dum corpus transfereendum spectet ad monasterium aut aliam Ecclesiam collegiatam, merito dubitatur, & videtur affirmative respondendum, cum in tali alienatione immediate agatur de re propria eidem auferenda.

TITULUS XLVI.

De observatione jejuniorum.

Cum pauca, quae in jure canonico *h. t.* tractantur, ex consuetudine nota sint, ut, quod si festum nativitatis Domini, assumptionis B. V. Apostolorum incidat in feriam secundam, Vigilia & jejunium celebranda sabbatho præcedenti *c. 1. h. t.* quod omnibus vigiliis Apostolorum, præterquam S. Joannis Evangelistae & SS. Philippi & Jacobi sit jejunandum, quodque necessi-

tas & infirmitas excuset à jejunio *c. 2. h. t.* quod liceat vesci carnibus omnibus qui non sunt adstricti voto vel regulari observantia ad jejunium feriâ sextâ, si in eam incidat festum Nativitatis Christi *c. 3. h. t. & c.* ea verò, quae occasione hac introducuntur huc ab aliquibus Canonistis, & in specie Wiesta. quia propria sunt Casistis, à quibus fuse exponuntur, more aliorum Canonistarum, illis ea consultò relinquimus.

TITULUS XLVII.

De purificatione post partum.

Quaest. 991. An & quanto tempore puerperis post partum abstinendum ab ingressu templi, & quae obligatio ante ingressum petendi benedictionem à parochio, idemque offerendi pro ea aliquid?

Resp. Ad primam partem hujus quaestionis, quae unica est *hujus tit.* præceptum, quo in lege veteri Levitici 12. arcebanatur ab ingressu templi per 40. dies, si masculum, per 80. si foemellam peperissent modò sublatum est; unde, si velint & vires patiantur, mox à partu illis acturis gratias Deo, licebit templa ingredi. Sitamen ex veneratione & decencia seu laudabili verecundia aliqua, ab hoc ingressu abstinere velint, per septimanas aliquot, ut ferè habet moderna consuetudo, nequaquam id illis denegandum. Cum etsi lex illa verus mortua sit, non tamen reddita mortifera, ita ut observantia illius modò inducat peccatum, uti accidit quibusdam legibus caeremonialibus veteris testamenti, nimirum quae principaliter ordinatae ad praefiguranda myste-

ria Messiae seu Christi futura, quae quia jam completa, leges tales repugnant veritati fidei.

2. Resp. Ad alteram partem, tamen si in jure non existeret præceptum petendi à parochio proprio ante hanc ingressionem ad introductionem earum benedictionem offerendique pro ea eidem honorarium aliquod, utriusque tamen ubique ferè viget consuetudo, & quidem in locis pluribus continens obligationem, pro ut in simili dici solet de oblationibus, ad quas percipiendas à parochianis intentionem fundatam habet ut Abb. *in c. 9. de his quae sunt C. praet. n. 2.* Barb. *de off. paroch. c. 24. n. 22.* & numeratur inter jura parochialia juxta declarationem S. congreg. Cardinal. interpret. Concilii Trid. *de an. 1662. 18. Novembr.* Ita Reiffenst. ad *h. t.* addens propterea nullatenus competere illam benedictionem regularibus. Lauret. de Franchis, *de contrrov. inter Episc. & regul. p. 2. q. 69. n. 1.* quamvis hic in fine hujus num. addat, in hoc præcipuam habendam rationem consuetudinis legitime præscriptae, quae seclula purificationem etiam à regularibus admitti posse, praesertim, cum ab iis etiam recipi possint oblationes, quae in eorum Ecclesiis fiunt, quod ipsum confirmat. Wiesta. *h. t. n. 6. § 7.*

TITULUS XLVIII.

De Ecclesiis aedificandis & reparandis.

CAPUT I.

De aedificandis Ecclesiis parochialibus aliisque & monasteriis.

Quaest. 992. Ecclesiae materiales quotuplicis generis.

Resp. Ecclesiae materiales (id est, templa seu aedes publicae divino cultui deputatae, in quibus fideles ad administranda & percipienda Sacramenta, sacrificium missae of-

ferendum & audendum conveniunt) aliae dicuntur Basilicae, quales olim dicebantur Ecclesiae nondum consecratae. Abb. *in rub. de consecrat. Eccles. n. 2.* hodie majores & principales à Regibus constructae, ad quos Principes divinarum officiorum gratia convenire consueverunt. Barbof. *jur. Eccles. s. 12.*

XXXX 2

s. 12.

R. P. Lem. *Jur. Can. Lib. III.*

c. 12. n. 10. Alia cathedralis, quæ sunt fedes Episcoporum. Alia collegiata, quæ habent communitatem clericorum Canonicorum cum eorum capite, qui capitulariter congegati agere & sigillum commune habere possunt. Barb. l. c. c. 6. n. 6. Alia matrices, per quas licet proprie intelligantur Ecclesie Cathedralis. Arg. c. 22. d. V. S. minus tamen proprie etiam inferiores, quæ alias aliquo modo sibi subjectas habent; qualis etiam dicitur parochia post sui divisionem, ita, ut quæ ex hac divisione de novo surrexerunt, dicantur filiales Arg. c. 3. h. t. alia baptismales, quæ fontem baptismalem habent, unde etiam tales dicuntur parochiales, & è contra confuso hoc nomine. Alia regulares, quæ pro habitatione divinisque officiis religiosorum principaliter constructæ. Sæculares quæ pro usu sæcularium Clericorum sub iisdem existunt. ita fere Reiffenst. h. t. n. 3. *Quest. 993. A quibus & cuius auctoritate extrui possunt Ecclesie de novo?*

Resp. Ecclesie etiam publicæ ædificari possunt à quocunque, modò per hoc non inferatur præiudicium alteri, & interveniat legitimi superioris auctoritas, alteriusque, cuius interest, consensus. Piacet. in praxi p. 1. c. 2. a. 4. n. 1. & 2. Zerol. in pr. p. 1. V. ecclesia dicto 2. & 4. Barb. jur. Eccles. l. 2. c. 2. n. 4. Pirh. h. t. n. 1. cum communi. Dixi primò: *Ecclesie publicæ*, siquidem Oratoria privata in ædibus propriis extruere potest quilibet citra intervenientem ullius alterius auctoritatem aut consensum, etiam ex intentione ibi dicendi missam, etsi ea in illis dici nequeat sine accedente consensu Episcopi. *Can. quicumque* juxta Gl. v. non licet & can. *Si quis dist. 1. de consecrat.* Trid. sess. 22. in decreto de celebr. missæ V. *neminem.* Dixi secundò: *modò per hoc non fiat præiudicium alteri*: regulariter enim eregi ea nequit, dum illius extructio vergit in præiudicium alterius Ecclesie præsertim Ecclesie parochialis. Barbos. de off. & potest. Episc. Alleg. 26. num. 1. Pirh. h. t. num. 5. Wiestn. n. 5. Reiffenst. n. 11. Arg. *Can. Ecclesia*, & seg. caus. 16. q. 1. Unde ante ædificationem novæ Ecclesie vocandi & audiendi sunt circumjacentium Ecclesiarum, maxime parochialium, Rectores, ut exponant, si quæ habeant & patiantur gravamina & præiudicia à tali ædificatione & si illis non auditis ædificetur nova Ecclesia, possunt ædificanti novum opus nunciare, & hac nunciacione efficere, ut ab ædificatione statim cessare, & post nunciacionem ædificata propriis sumptibus destruere teneatur ædicator juxta c. 1. & 2. de novi operis nunc. & ibi DD. præiudicium verò aliarum Ecclesiarum consistit potissimum in coherencia ædificii & damno sequente ex diminutione decimarum, oblationum, aliorumque possessione, & unum præiudicium etiam impediens dictam extructionem est, dum officit luminibus vicinarum ædium privatarum, aut impedit accessum ad eas. Valens. ad hanc rub. §. 1. n. 8. Wiestn. h. t. n. 4. ex ea ratione, quòd licet favor religionis sit summus, regulari tamen debeat ad normam iustitiæ. De causis autem, ex quibus non obstante illo præiudicio fieri possit ista ædificatio uti & de consensu superioris ad eam requisito dicitur specialiter qq. sequentibus. Unde sit

Quest. 994. An & quibus ex causis fieri possit novæ Ecclesie constructio?

I. **R**esp. Ad primum: tametsi Episcopo novas parochiales erigere competat auctoritate ei de super delegata per sedem Apostolicam tanquam e jusdem delegato. Mandos. in prax. sign. grat. tit. erectiones. Rebuff. in pr. Decret. in parochial. Leo in thes. fori Eccles. p. 2. c. 2. n. 68. juxta c. ad audientia &

Trid. sess. 21. c. 4. vide me in foro benef. p. 1. q. 155. Licet etiam procedere possit ad novæ parochie erectionem remoto appellationis obstaculo juxta c. ad audientiam b. t. non tamen unquam sine iusta & probata causa ad talem extructionem procedere potest, cum illa erectio novæ Ecclesie sit dismembratio ab antiqua Ecclesia & veluti quedam alienatio, quæ fieri non debet sine legitima causa juxta c. 1. de reb. Eccles. non alienand. idque etiam, ut videtur; etsi talis extructio non vergeret in præiudicium alterius.

2. **R**esp. Secundò talis causa sufficiens extruendi Ecclesiam novam, etiam intra limites antiquæ vel etiam alterius parochialis est in genere magna & evidens necessitas cui alio remedio occurri nequeat. Lotter. de benef. l. 1. q. 28. n. 29. & seg. talis est magna incommoditas & difficultas, undecunque proveniat, adeundi aliquam Ecclesiam parochialem pro percipiendis Sacramentis divinisque officiis audiendis, c. ad audientiam b. t. Trid. sess. 21. c. 4. de reform. quod cum requirat difficultatem magnam, modica aliqua incommoditas, causa sufficiens non est, de cuius sufficientia, dum dubitatur, Episcopi est de super arbitrari & dijudicare juxta declarationem S. congreg. ut Barb. de off. & potest. Episc. Alleg. 68. n. 2. Fagn. ad cit. c. ad audientiam n. 18. Pirh. h. t. n. 6. Arg. c. de causis, de off. deleg. Itaque in specie talis causa est nimia plurium parochianorum distantia à parochiali. Item si inter eorū villas & parochial. decurrat flumen vel torrens, qui pontem non patitur, & transvadari nequit, frequenterque intumescens, latas inundationes causat Fagn. l. c. n. 17. Barb. l. c. n. 1. Item, si Ecclesia parochialis cum suo parcho sit intra moenia urbis, præsertim, quæ vesperi mature clauditur, & mane ferius aperitur, ac proinde pluribus parochianis extra habitantibus ad eam de nocte non patet accessus, in casibus repentinis pro accipiendo viatico & extrema unctione Card. de Luc. de paroch. d. 34. n. 6. Fagn. l. c. n. 19. & 20. Pirh. l. c. Wiestn. h. t. n. 6. de quo vide me in for. benef. p. 2. q. 154. n. 3. quamvis ad sufficientiam hujus causæ non requiratur, ut quandoque exinde parochiani sint mortui sine sacramentis, sed sufficiat re vera esse talis casus periculum, ut censuit. cong. apud Fagn. n. 17. Sic quoque sufficiens causa est, cur juxta c. 2. h. t. permittatur leprosis pluribus (v. g. decem Arg. c. unis. caus. 21. q. 3. vel etiam paucioribus, modò Ecclesiam dotare velint, ut Glos. in cit. c. 2. V. tot. & Hostiens. ibidem) in communi simul viventibus construere intra fines parochie Ecclesiam separatam cum cæmeterio, & habere proprium presbyterum, ob periculum contagionis, ne nimirum inter sanos habitantes, & frequentantes unà cum iis Ecclesiam eosdem inficiant Barb. in cit. c. 2. n. 1. & 2. Pirh. h. t. n. 8. ita tamen, ut Ecclesie veteri quòd ad jus parochiale præiudicium non creent, seu injuriam faciant, cum, quod iis ex pietate conceditur, in aliorum injuriam redundare non debeat. Quamvis, ut quoque statuitur cit. c. 2. dum in communi simul vivunt in una domo non teneantur decimas de hortis suis, qui sunt circa domus, eorū usui deputatis, neque de animalibus suis ibidem nascentibus & eorum nutrimentis Barb. l. c. n. 2. cum Rebuff. de decimis q. 5. n. 21. Monet. ir. eod. c. 5. q. 1. n. 35. & aliis ac proinde eas non solvendo veteri Ecclesie parochiali, dum aliàs ad eam spectant decimas, non faciunt præiudicium seu injuriam. Secus est de aliis decimis, quas solvere debent etiam ex herbis & fructibus dictorum hortorum, dum eos vendunt. Abb. in cit. c. 2. n. 5. Quod tamen privilegium leproforū simul in separata domo viventium extendendum non est ad hospitale comune leprosis & aliis infirmis, etiam si in eo hi leprosi separatim habeantur; quia se-